

III.

Бухти пълнива Янтра, изъ бръгове изкача,
Издига, сваля, пляска тя мжтни си вълни,
И камъне тръкаля и джбове отвлача,
Широка и сърдита реве и се пълни!

Прѣслѣдвани упорно съсъ викъ, угрози страшни,
Отъ орда побѣсняла, отъ варваринъ жестокъ,
Троицата другари ранени, гладни, прашни
Пристигатъ прималѣли при буйния потокъ.

И гледатъ безнадежно и съ потъмнѣли очи,
Потерята че иде, катъ вихъръ, съ ядъ и съ гнѣвъъ,
И Янтрата отпърди, като се лѣй, клокочи...
И виждатъ нейна буйность и слушатъ нейний ревъ!

Минутата е страшна катъ мълния, катъ трясъкъ,
Черкезитъ сж диви... Черкезитъ търчатъ!
И тѣхний викъ се слива съсъ Янтриния плясъкъ;
Отзадъ позоръ, бѣсило, отпърди адъ и смъртъ!

„Другари! дума Воловъ, — не трѣба да треперимъ!
— Сждбата ни горчива дойде на помощъ намъ;
„Въвъ тази рѣка можемъ спасене да намѣримъ:
— Въвъ нея нѣма робство, въвъ нея нѣма срамъ!“

И тритѣ храбри момци по духъ, по клетва братя
Прѣстжпиха печално къмъ мжтнитѣ вълни,
И Янтра ги прѣгръща въвъ хладни си обятѣя,
И пакъ бухти и плиска, и ядно се пълни...

IV.

Вислецъ! Долино пуста! Долино съ кръвь облѣта
Безгласна очевидно на тозъ нещастень бой;
На толкова надежди ти гробнищо проклета,
Ти ямо, що погълна най-първиятъ герой!!